

Życie z martwych

„Przekazałem wam przede wszystkim to, co sam otrzymałem: że Chrystus umarł za nasze grzechy zgodnie z Pismem; że został pogrzebany i że trzeciego dnia zmartwychwstał zgodnie z Pismem”.

1 List do Koryntian 15:3,4

Biblia od początku do końca głosi doktrynę, której nie znajdziemy nigdzie indziej: że przyszłe życie dla zmarłych nastąpi poprzez zmartwychwstanie. Wszyscy natchnieni przez Boga pisarze wyrażali swoją wiarę w odkupiciela. Oświadczali oni ponadto, że „rano”, kiedy Bóg wezwie ludzkość z grobu, ludzie powstaną, a niegodziwi nie będą już panować nad ziemią. Psalmista mówi nam: „Jak owce są złożone w grobie; śmierć ich pożre; a sprawiedliwi będą panować nad nimi rano” (Psalm 49:14). „Rano” przyniesie panowanie sprawiedliwym, ale także uwolni wszystkich od mocy grobu. Prorocy również nauczali o zmartwychwstaniu, a autorzy Nowego Testamentu oparli na nim wszystkie swoje nadzieje dotyczące życia przyszłego i błogosławieństw. Apostoł Paweł napisał: „Jeśli umarli nie zmartwychwstają, to i Chrystus nie zmartwychwstał. A jeśli Chrystus nie zmartwychwstał, daremna jest wasza wiara; wciąż jesteście w swoich grzechach. Wtedy też ci, którzy zasnęli w Chrystusie, zginęli” (1 List do Koryntian 15:16-18).

Zmartwychwstanie naszego Pana

Paweł mówił o mocy Bożej w odniesieniu do zmartwychwstania Jezusa: „Jakże niezmiernie wielka jest

moc Jego wobec nas, którzy wierzymy, zgodnie z działaniem Jego potężnej mocy, którą wykazał w Chrystusie, gdy wzbudził Go z martwych i posadził po swojej prawicy w niebie” (Efezjan 1:19,20). Jezus przepowiedział swoim uczniom swoją śmierć i późniejsze zmartwychwstanie, mówiąc, że „musi udać się do Jerozolimy i wiele wycierpieć od starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, i że zostanie zabity, a trzeciego dnia zmartwychwstanie”. Mateusz 16:21

Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa było czymś więcej niż tylko przebudzeniem ze snu śmierci. Było to Jego wywyższenie do najwyższego poziomu życia w całym wszechświecie – do boskości. Zmartwychwstała postać Jezusa została opisana jako: „Daleko ponad wszelką zwierzchnością, mocą, siłą, panowaniem i wszelkim imieniem, które się wymienia, nie tylko w tym świecie, ale i w przyszłym. I [Bóg] poddał mu wszystko pod stopy, a dał go jako głowę nad wszystkim Kościołowi, który jest jego ciałem, pełnią Tego, który wszystko we wszystkim wypełnia”. „On jest Głową Ciała, Kościoła; On jest Początkiem, Pierworodnym z umarłych, aby we wszystkim miał pierwszeństwo.” List do Efezjan 1:21-23; List do Kolosan 1:18

Chociaż nie jesteśmy w stanie pojąć mocy zawartej w tak potężnym czynie, możemy i powinniśmy radować się z wielu zapewnień zawartych w Biblii, że ta sama moc, która wzbudziła Jezusa z martwych, jest nam obiecana, aby pomagać nam w każdej potrzebie. Ta moc Boża jest nam udzielana proporcjonalnie do naszej wierności w oddawaniu życia jako współfiarnicy z Jezusem. To właśnie do tej ważnej myśli odnosi się Paweł, gdy mówi: „Owszem, i to nawet, wszystko za stratę uważam za doskonałość

poznania Chrystusa Jezusa, Pana mojego: dla którego poniosłem stratę wszystkich rzeczy i uważam je za śmieci, aby zyskać Chrystusa.” (Filipian 3:8). Następnie dodaje: „Aby poznać Go [Jezusa] i moc Jego zmartwystania, i wspólnotę Jego cierpień, upodabniając się do Jego śmierci; aby w jakikolwiek sposób osiągnąć zmartwystanie umarłych”. Filipian 3:10,11

Potężna moc Boża daje nam siłę niezbędną do oddania życia, jeśli codziennie oddajemy się Mu jako żywe ofiary (Rz 12,1). Pan nie używa swojej mocy, by zmuszać swój lud do wypełniania Jego woli. Jeśli jednak ludzie wykazują gotowość do poświęcenia, On zapewnia im okazję i niezbędną siłę, by znosili próby, jakie może pociągać za sobą proces oczyszczania prowadzący do Jego uznania. Apostoł Piotr wyraził właściwy tok myślenia w tej sprawie. Napisał: „Uniźcie się więc pod potężną ręką Boga, aby was wywyższył w odpowiednim czasie; zrzucajcie na Niego wszelką troskę, bo On troszczy się o was” (1 Piotra 5:6,7).

Wykład Pawła

Paweł przedstawia nam kompletny wykład na temat zmartwystania w swoim liście do braci w Koryncie w 1 Liście do Koryntian 15:12-28. Po pierwsze, dowodzi, że wiara w zmartwystanie jest częścią doktryny chrześcijańskiej, bez której cała struktura chrześcijańskiej wiary byłaby bezwartościowa. (1 List do Koryntian 15:12-19). Po drugie, po udowodnieniu tej doktryny, pokazuje, że zmartwystanie naszego Pana jest Bożą gwarancją zmartwystania dla całej ludzkości, za którą Chrystus umarł. (1 List do Koryntian 15:20). Następnie udowadnia ten fakt i jego zasadność, mówiąc: „Skoro przez człowieka przyszła śmierć, przez człowieka przyszło też zmartwystanie”.

(1 List do Koryntian 15:21). Przez człowieka Adama śmierć przyszła na całą rodzinę ludzką, tak więc przez człowieka Chrystusa Jezusa błogosławieństwo zmartwychwstania stało się dostępne dla wszystkich.

Warto zauważyć, że chociaż pełne zmartwychwstanie do doskonałości jest dostępne dla całego ludzkiego stworzenia, nie oznacza to, że wszyscy otrzymają błogosławieństwo życia wiecznego, które będzie oferowane pod rządami Chrystusowego królestwa prawdy i sprawiedliwości. Życie wieczne jest tylko dla tych, którzy pomyślnie przejdą okres prób i doświadczeń, aby udowodnić swoją godność w ramach sprawiedliwych warunków królestwa. Wszyscy, którzy pokładają wiarę i zaufanie w Chrystusie oraz którzy rozwijają charakter serca podobny do Jego, zostaną „ożywieni”. Otrzymają wieczne życie ludzkie. To właśnie oznacza słowo apostoła: „Jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” (1 Koryntian 15:22). Wszyscy, którzy pomyślnie przejdą próby charakteru i posłuszeństwa wobec boskiego prawa po przebudzeniu ze śmierci, otrzymają pełnię tej obietnicy.

To, co przewyższa

Jak cytowano wcześniej, Paweł napisał, że uważał „wszystko za stratę”, aby poznać moc zmartwychwstania Jezusa. Niewątpliwie miał na myśli moc Ojca Niebieskiego, która jest dostępna dla Jego ludu, gdy oddają swoje życie w ofierze wraz z Jezusem, oraz dalsze wykorzystanie tej mocy przez Boga na rzecz Kościoła w „pierwszym zmartwychwstaniu”. Objawienie 20:6

Wszystkie obecne korzyści płynące ze zdrowia, wygody, prestiżu czy ziemskich radości będą niczym w porównaniu z duchową chwałą. Powinniśmy, tak jak Paweł, uważać wszystko inne za mało wartościowe, gdy myślimy o tym, co zostało obiecane wszystkim, którzy zostali powołani do tak wielkiego zaszczytu. Jednak taki zaszczyt może być nasz tylko wtedy, gdy mamy teraz udział w cierpieniach Chrystusa. Jak powiedział apostoł: „To, co dla mnie było zyskiem, uznałem za stratę dla Chrystusa”. (Filipian 3:7). Jeśli będziemy wierni, doświadczymy potężnej mocy Boga, która wzbudzi nas z martwych w pierwszym zmartwychwstaniu i wywyższy nas po swojej prawicy wraz z Chrystusem. (Objawienie 3:21). Tak więc przyszłym dziedzictwem wiernego Kościoła będzie chwała, „chwała, która przewyższa wszystko”. 2 Koryntian 3:10

Lekkie utrapienia

Pisząc na ten temat, Paweł mówi nam: „Nasze lekkie utrapienie, które trwa tylko chwilę, przynosi nam o wiele większą i wieczną chwałę; nie patrzymy bowiem na to, co widzialne, ale na to, co niewidzialne; bo to, co widzialne, jest przemijające, a to, co niewidzialne, jest wieczne”. (2 List do Koryntian 4:17,18). Tutaj apostoł pokazuje nam, że tylko ci, którzy w pełni oddali się Bogu, rozumieją i doceniają to niebiańskie powołanie w Chrystusie Jezusie. Mówiąc o tym, co Jezus nam zapewnia, Paweł stwierdził dalej: „Którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez wiarę w Jego krew, aby okazać swoją sprawiedliwość w odpuszczeniu grzechów przeszłych, dzięki cierpliwości Bożej; aby, jak mówię, w tym czasie okazać swoją sprawiedliwość: aby był sprawiedliwy i usprawiedliwiony tego, kto wierzy w Jezusa”. Rzymian 3:25,26

Apostoł Paweł pokazuje nam, że w odniesieniu do zmartwychstania będzie istniała kolejność, której należy przestrzegać. Po stwierdzeniu, że „wszyscy” otrzymają możliwość „ożywienia”, stwierdza on: „Każdy jednak w swojej kolejności: Chrystus jako pierwocina”. (1 Koryntian 15:23). Klasa pierwocin, wierni członkowie symbolicznego ciała Chrystusa, będą pierwsi w kolejności i w randze. (1 Koryntian 12:12,27). Jeśli będą wierni w przynależności do Chrystusa poprzez poświęcenie się w obecnym życiu, staną się częścią klasy „pierwocin”. „Czy nie wiecie, że wszyscy, którzy zostaliśmy ochrzczeni w Jezusa Chrystusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć? Zatem przez chrzest zostaliśmy razem z Nim pogrzebani w śmierci, abyśmy, tak jak Chrystus został wzbudzony z martwych przez chwałę Ojca, tak i my mogliśmy żyć w nowości życia. Bo jeśli zostaliśmy zjednoczeni z Nim w podobieństwie Jego śmierci, będziemy też w podobieństwie Jego zmartwychstania”. List do Rzymian 6:3-5

Wezwanie do przynależności do klasy pierwocin rozpoczęło się wieki temu, gdy nasz Pan Jezus – Głowa Kościoła – powstał z martwych. Był On rzeczywiście „pierwszym” i najwyższym rangą spośród pierwocin. Od tamtej pory „małe stadko” wierzących uczestniczyło przez wiarę w ofierze odkupicielskiej. Osoby te poświęciły się Panu i stały się współdziedzicami Chrystusa. O nich Paweł napisał: „Jeśli jesteśmy dziećmi, to i dziedzicami; dziedzicami Boga i współdziedzicami Chrystusa; jeśli tylko razem z Nim cierpimy, abyśmy też razem z Nim byli uwielbieni”. „Jeśli bowiem należycie do Chrystusa, to jesteście potomstwem Abrahama i dziedzicami zgodnie z obietnicą”. Rzymian 8:17; Galacjan 3:29

Pocieszeni przez Boga

Ci, którzy dążą do bycia w klasie pierwocin, zostali zmotywowani do tego działania przez wiele cennych obietnic Boga. „Jeśli więc umarliśmy wraz z Chrystusem, wierzymy, że będziemy też z Nim żyć, wiedząc, że Chrystus, wskrzeszony z martwych, już więcej nie umiera; śmierć nie ma już nad Nim władzy”. (Rzymian 6:8,9). Jest to kolejny przykład potężnej mocy Ojca Niebieskiego. Ta moc dotycząca zmartwychwstania naszego Pana Jezusa umacnia nas przeciwko każdemu atakowi przeciwnika. Zastępuje strach odwagą i daje nową siłę zmęczonym. Jednocześnie jednak moc Boża nie izoluje nas od niezbędnych prób i doświadczeń, ani nie oszczędza nam cierpienia dla sprawiedliwości. (1 Piotra 4:12-16). Pomaga nam ona raczej czekać na Pana i cierpliwie wytrwać do końca. Mateusz 24:13

Jest to rzeczywiście błogosławiona nadzieja i dziedzictwo wszystkich ludzi Bożych, którzy pragną nadal podążać śladami naszego drogiego Pana Jezusa. Zostali oni zapieczętowani przez „ducha świętego obietnicy”, który poprzez Słowo Boże i opatrność świadczy, że są „przyjęci w Umiłowanym”. (Efezjan 1:13,6). Skarbmy sobie te obietnice: „Wszyscy, którzy są prowadzeni przez ducha Bożego, są synami Bożymi. Nie otrzymaliście bowiem ducha niewoli, by się znowu lękać, ale otrzymaliście ducha przybrania za synów, w którym wołamy: Abba, Ojcze. Sam Duch świadczy wraz z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi”. „Umilowani, teraz jesteśmy synami Bożymi, a jeszcze nie zostało objawione, czym będziemy; wiemy jednak, że gdy się objawi, będziemy do Niego podobni, gdyż ujrzymy Go takim, jakim jest”. Rzymian 8:14-16; 1 Jana 3:2

Wskrzeszenie z martwych pierwocin, głowy i ciała klasy Chrystusowej, jest jedynie pierwszym etapem wypełnienia obietnicy przyszłego życia dla ludzkości poprzez zmartwychstanie. Boska obietnica głosi, że „nastąpi zmartwychstanie zarówno sprawiedliwych, jak i niesprawiedliwych” (Dz 24:15). Chrystus „położy kres wszelkiej władzy, mocy i panowaniu”, aby nauczać wszystkich ludzi sprawiedliwości, prawdy i miłości. „Albowiem musi panować, aż położy wszystkich wrogów pod swoje stopy. Ostatnim wrogiem, który zostanie zniszczony, jest śmierć”. 1 Kor 15:24-26

Powrót do życia – odrodzenie

W Biblii słowo „zmartwychstanie” występuje tylko w Nowym Testamencie. Jest to tłumaczenie greckiego słowa *anastasis*, które oznacza „powstanie”, „powrót do życia”, „wskrzeszenie”. Inne greckie słowa są używane w odniesieniu do tymczasowego przebudzenia tych, którzy zostali cudownie obudzeni ze śmierci, ale potem ponownie umarli. Tak było w przypadku wskrzeszenia Łazarza i innych, gdzie nie użyto ani greckiego słowa *anastasis*, ani jego angielskiego odpowiednika „zmartwychstanie”. Zobacz Ewangelia Jana 12:1.

„Okup za wszystkich” zapłacony przez naszego Pana zapewnił wszystkim możliwość pełnego zmartwychstania [*anastasis*] (1 Tymoteusza 2:5,6). Definiowanie zmartwychstania jako jedynie ponownego przebudzenia do krótkiego życia, po którym następuje ponowna śmierć, oznaczałoby ograniczenie mocy Boga, a także Jego planu wobec ludzkości. Prawdziwe znaczenie tego słowa zawiera myśl o pełnym przywróceniu wszystkiego, co zostało utracone. Ludzkość utraciła ludzką doskonałość i znalazła się w spirali upadku, która doprowadziła do moralnego zepsucia, chorób,

smutku i ostatecznie śmierci. Nasz Pan Jezus umarł, aby odzyskać wszystko, co zostało utracone, a obietnica zmartwychstania jest zatem obietnicą przywrócenia tego, co zostało utracone, a następnie odkupione. Łukasz 19:10

Aby w pełni docenić znaczenie słowa anastasis, które wskazuje na przywrócenie lub powstanie, musimy pamiętać, jak daleko upadł człowiek. Pełne przywrócenie, które zostało zapewnione ludzkości przez jej odkupiciela, będzie pełnym i całkowitym odzyskaniem wszystkiego, co zostało utracone. Z pewnością utracono życie, ale wraz z nim nastąpiło całe towarzyszące mu upadek – umysłowy, moralny i fizyczny – którego kulminacją było całkowite rozpadnięcie się, czyli śmierć. Dzięki dobrowolnej ofierze i późniejszym zmartwychstaniom Zbawiciela świata, naszego Pana Jezusa, wszyscy chętni i posłuszni członkowie rodziny ludzkiej będą cieszyć się pełnym „ ” – wzniesieniem się na wielkie wyżyny doskonałości oraz do obrazu i podobieństwa Boga – pod sprawiedliwym zarządzaniem klasy Chrystusowej, głowy i ciała, podczas królestwa mesjańskiego.

Powrót do doskonałości

Tysiącletnie królestwo Chrystusa ma stać się dniem zmartwychstania dla całej ludzkości (Objawienie 20:4, 6). Jednak ludzkość nie będzie zmuszana do osiągnięcia tej wielkiej doskonałości umysłowej i moralnej, która w Chrystusie jest dostępna dla wszystkich. Kiedy zmarli powstaną z grobów, będą musieli współpracować i brać udział w sprawach związanych z własnym zmartwychstaniem do doskonałości. W grobie nie było okazji, by to uczynić. Jak mówią nam Pisma: „Cokolwiek twoja ręka znajdzie do zrobienia, rób to z całej siły; bo w grobie, dokąd idziesz, nie ma ani pracy,

ani zamysłu, ani wiedzy, ani mądrości” „Bo w śmierci nie ma o tobie pamięci: w grobie kto ci będzie dziękował?” Księga Koheleta 9:10; Psalm 6:5

W Ewangelii Jana 5:28,29 czytamy: „Nadchodzi godzina, kiedy wszyscy, którzy są w grobach, usłyszą głos Jego [Jezusa] i wyjdą: ci, którzy czynili dobro, do zmartwychwstania życia, a ci, którzy czynili zło, do zmartwychwstania sądu”. Cóż za błogosławione potwierdzenie, że wszyscy w grobach zostaną przebudzeni w zmartwychwstaniu. Będą dwie grupy, które zostaną przebudzone, i to w różnych warunkach. Jak już wskazaliśmy, ci w pełni poświęceni, którzy są wierni aż do śmierci, wyjdą ze śmierci do doskonałego, niebiańskiego życia. Otrzymają boską naturę, nad którą śmierć nie będzie już miała żadnej władzy ani kontroli. Objawienie 2:10; 2 Piotra 1:4

Pozostała część ludzkości zostanie przebudzona do sądu, czyli okresu próby, podczas którego będą mieli okazję do pełnego powstania i uzdrowienia z grzechu i śmierci. Muszą dostosować się do instrukcji tego tysiącletniego dnia sądu. Będą mieli najlepsze warunki, by poznać Ojca Niebieskiego pod przewodnictwem Chrystusa, głowy i ciała. Prorok napisał: „Pustkowie i miejsce odosobnione będą się z nich cieszyć; a pustynia będzie się radować i zakwitnie jak róża. ... Wtedy oczy ślepych zostaną otwarte, a uszy głuchych zostaną odblokowane. ... I będzie tam droga, i ścieżka, i nazwana będzie Drogą Świętości; ... A odkupieni przez Pana powrócą i przybędą do Syjonu z pieśniami i wieczną radością na głowach; osiągną radość i wesele, a smutek i wzdychanie uciekną”. Izajasz 35:1,5,8,10

Ten wspaniały fragment Pisma Świętego ujawnia, w jaki sposób ziemia ma zostać doprowadzona do kwiecień 2026 r.

doskonałości, jaką Bóg dla niej zaplanował. Ziemia ponownie stanie się radosnym domem i pięknym rajem dla ludzkości. Królestwo Mesjasza nie tylko podniesie ludzkość, ale także przyniesie ziemi błogosławieństwa doskonałości. Bóg przewidział wszystkie niezbędne elementy swojego planu i zapewni wystarczające środki na zaspokojenie wszystkich potrzeb swojego ludzkiego stworzenia. Obiecał wyzwolić ludzkość spod władzy szatana i jego zaślepiającego wpływu. Objawienie 20:1-3

Błogosławieństwa królestwa Chrystusa ostatecznie otworzą oczy ślepych, zarówno fizycznie, jak i symbolicznie. Zniknie wszelka ignorancja, uprzedzenia i przesady. Wszyscy dojdą do dokładnej wiedzy o Prawdzie dotyczącej boskiego charakteru i atrybutów, a zwłaszcza miłości Boga. W rezultacie prawdziwa wiedza o Panu wypełni całą ziemię „jak wody pokrywają morze”. (Izajasz 11:9). Nie tylko ciała ludzi zostaną uzdrowione, ale również ich umysły i serca zostaną w podobny sposób uwolnione z niewoli grzechu. Jest to cel i wielkie dzieło królestwa mesjańskiego. Wraz z ustanowieniem królestwa błogosławieństwa pokoju, radości i życia zaczną spływać na wszystkich ludzi. Cieszymy się, że Bóg ma plan dla całego świata, który obejmuje koniec wszystkiego, co oddzielało ludzkość od Jego miłości. „Nie będą już uczyć każdy swojego bliźniego ani każdy swojego brata, mówiąc: Poznajcie Pana, bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego do największego”. List do Hebrajczyków 8:11

Jan Objawiciel ujrzał te warunki w wizji i powiedział: „Ujrzałem nowe niebo i nową ziemię, gdyż pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, a morza już nie było. I ja, Jan, ujrzałem święte miasto, nowe

Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak oblubienica przystrojona dla swego męża. I usłyszałem donośny głos z nieba, mówiący: Oto przybytek Boga z ludźmi, i będzie mieszkał z nimi, a oni będą Jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. I Bóg otrze z ich oczu wszelką łzę; i nie będzie już śmierci, ani smutku, ani płaczu, ani też nie będzie już bólu, bo pierwsze rzeczy przeminęły. A Ten, który siedział na tronie, rzekł: Oto wszystko czynię nowe. I rzekł do mnie: Napisz, bo słowa te są prawdziwe i wierne. Objawienie 21:1-5

Ludzkość ponownie będzie panować nad ziemią i będzie mogła żyć w pokoju i radości na zawsze. Wszyscy w pełni przyswoją sobie nauki oparte na słowach Jezusa, który powiedział: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją mocą. [...] Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego”. Ewangelia Marka 12:30,31

Miłość jest główną cnotą, której ludzkość będzie musiała się nauczyć i którą będzie musiała wprowadzać w życie. „Miłość jest wypełnieniem” prawa Bożego (Rzymian 13:10). Wszyscy, którzy pragną żyć na doskonałej ziemi na zawsze, będą musieli osiągnąć tę miłość. Cechą charakteru, którą prawo Boże stawia jako warunek życia, jest doskonała miłość. Ostatecznie prawo to musi rządzić wszystkimi inteligentnymi stworzeniami Bożymi, które otrzymają życie wieczne. Kiedy człowiek zostanie całkowicie przywrócony do obrazu Boga, każdy będzie kochał Go, Jego umiłowanego Syna oraz całe braterstwo ludzkości.

W chwili śmierci Łazarza Jezus starał się pocieszyć jego pograżoną w żałobie siostrę, Martę. „Jezus rzekł

do niej: Twój brat zmartwychwstanie. Marta odpowiedziała Mu: Wiem, że zmartwychwstanie w dniu ostatecznym. Jezus rzekł do niej: Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem; kto we Mnie wierzy, choćby umarł, żyć będzie; a każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki” (J 11:23-26). Z niecierpliwością oczekujemy czasu, kiedy te płynące z serca słowa w pełni się spełnią w odniesieniu do każdego człowieka na całej ziemi.